

18 Μαΐου, 1994

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ 3 ΤΟΥ “ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ)” ΝΟΜΟΥ
33/1964 ΩΣ ΕΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗ,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ Σ.
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, ΑΝΔΡΕΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙ-
ΑΣ SPC PUBLICATIONS (ΑΡ.1) ΔΙ’ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙ-
ΟΥ ΔΙ’ ΕΚΔΟΣΙΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΥΠ’ ΑΡ.
30984/93 ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ (RULING) ΤΟΥ ΕΠΑΡ-
ΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ, ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ
6/4/1994.

(Αίτηση Αρ. 47/94)

5 Προνομακά Εντάλματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώριση
αίτησης για έκδοση εντάλματος certiorari εναντίον απόφασης Επαρ-
χιακού Δικαστηρίου με την οποία αποφάσισε να παραπέμψει τρία νο-
μικά ερωτήματα στο Ανώτατο Δικαστήριο για γνωμάτευση δυνάμει του
10 άρθρου 148 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, διότι (i)
δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 148, και (ii) δεν είχε ακο-
λουθηθεί η σωστή διαδικασία με το να επιτραπεί στην κατηγορούσα
Αρχή να αγορεύσει τελευταία πάνω στην αίτηση — Η αίτηση απορρί-
φθηκε, διότι κρίθηκε ότι δεν είχε καταδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθε-
ση για οποιοδήποτε από τους λόγους που προβλήθηκαν.

Οι αιτητές ήταν κατηγορούμενοι σε ποινική υπόθεση. Κατά την διάρκεια της ακρόασης το Δικαστήριο, μετά από αίτημα της κατηγορούσας αρχής, αποφάσισε να παραπέμψει στο Ανώτατο Δικαστήριο για γνωμάτευση τρία νομικά ερωτήματα, δυνάμει του άρθρου 148 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. Τα ερωτήματα αυτά αφορούσαν το κατά πόσο οι κατηγορούμενοι μπορούσαν να τύχουν δίκαιης δίκης ενόψει αρνητικής δημοσιότητας που είχε δοθεί για την υπόθεσή τους από τα μέσα ενημέρωσης. Οι αιτητές ζήτησαν άδεια να καταχωρίσουν αίτηση για έκδοση εντάλματος certiorari με το οποίο να ακυρώνεται η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου για παραπομπή των ερωτημάτων στο Ανώτατο Δικαστήριο, για τους εξής λόγους: (i) τα ερωτήματα δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του άρθρου 148 του Κεφ. 155, διότι, με τον τρόπο που ήταν διατυπωμένα παρουσίαζαν θέση της κατηγορούσας αρχής σαν θέση του Δικαστηρίου ενώ συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο και διότι συγκεκριμενοποιούσαν το ερώτημα, δηλαδή αναφέρονταν σε αρνητική δημοσιότητα στα μέσα ενημέρωσης, πράγμα που δεν είχε εγερθεί ακόμη από τους κατηγορούμενους, και (ii) είχε παραβιασθεί η διαδικασία με το να επιτραπεί στην κατηγορούσα αρχή να αγορεύσει τελευταία.

Αποφασίσθηκε ότι:

- (α) Τα παρατεμφθέντα ερωτήματα πληρούσαν τις προϋποθέσεις του άρθρου 148 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, διότι αποτελούσαν νομικά ερωτήματα, που είχαν εγερθεί κατά την διάρκεια της δίκης. Τα ερωτήματα μπορούσαν να διατυπωθούν με τον τρόπο που διατυπώθηκαν. 25
- (β) Στην υπόθεση εμφανιζόταν ο Γενικός Εισαγγελέας και κατά συνέπεια, δυνάμει της επιφύλαξης του άρθρου 74(2) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, η κατηγορούσα αρχή είχε δικαίωμα απάντησης. Εν πάση περιπτώσει η σειρά των αγορεύσεων ήταν περιθωριακής σημασίας, διότι επρόκειτο για αίτηση για παραπομπή νομικών ερωτημάτων στο Ανώτατο Δικαστήριο και όχι για αγορεύσεις πάνω στην ουσία της υπόθεσης. 30

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Re Papadopoulos (1968) 1 C.L.R. 496,

Re Panaretou (1972) 1 C.L.R. 165,

Re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250,

Kouppis v. Republic (1977) 2 C.L.R. 361,

Τουβλοποιεία Παλαικίθρου Γίγας Ατδ v. Ουστά (Αρ.1), (1994) 1 Α.Α.Δ. 109,

5 *The United Bible Societies (Gulf) v. Χατζηκακού (1990) 1 Α.Α.Δ. 395.*

Αίτηση.

10 Αίτηση από τον Χαράλαμπο Σ. Χαραλάμπους και άλλους για άδεια του Δικαστηρίου να καταχωρίσουν αίτηση για έκδοση εντάλματος certiorari που να ακυρώνει την ενδιάμεση απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσία ημερ. 6.4.94 στην ποινική υπόθεση με Αρ. 30984/93.

Χρ. Τριανταφυλλίδης με Δ. Κούτρα, για τον Αιτητή.

Α. Κωνσταντινίδης, παρουσιάζεται Αυτοπροσώπως.

Cur. adv. vult.

15 ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με την αίτηση αυτή, οι αιτητές ζητούν άδεια του Δικαστηρίου για να καταχωρίσουν αίτηση για έκδοση εντάλματος Certiorari, που να ακυρώνει την ενδιάμεση απόφαση η οποία εκδόθηκε εναντίον των αιτητών, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, στις 6/4/94, στην ποινική υπόθεση υπ' αριθμό 30984/93.

20 Οι αιτητές περαιτέρω αιτούνται διάταγμα που να αναστέλλει κάθε ενέργεια σχετικά με την ποινική υπόθεση υπ' αριθμό 30984/93, μέχρι και την αποπεράτωση της παρούσας αίτησης.

25 Τα γεγονότα πάνω στα οποία βασίζεται η αίτηση, αναφέρονται στην ένορκη δήλωση της Ρίας Χαραλάμπους, ημερομηνίας 13/4/94 και την παραθέτω αυτούσια:

30 "1. Είμαι Δικηγόρος εργαζόμενη εις το γραφείο ενός εκ των Δικηγόρων των Αιτητών και ορκίζομαι βάσει οδηγίων τας οποίας έλαβα υπό των Αιτητών, βάσει συμβουλών τας οποίας έλαβα υπό των Δικηγόρων των και εξ' όσων κάλλιο γνωρίζω, πληροφοροσύμαι και πιστεύω.

2. Είμαι πλήρως εξουσιοδοτημένη όπως ορκιστώ την παρούσα.

3. Ανέγνωσα μετά προσοχής την απόφαση του Δικαστηρίου ημερομηνίας 6/4/1994 και επιθυμώ να αναφέρω τα ακόλουθα:
- (α) Το Δικαστήριο λανθασμένα προβαίνει εις τη διαπίστωση ότι τα υπό της Κατηγορούσης Αρχής υποβληθέντα ερωτήματα ικανοποιούν τας προϋποθέσεις του άρθρου 148 του ΚΕΦ.155. 5
- (β) Το Δικαστήριο εφάρμοσε λανθασμένα το Νόμο σε ζήτημα εις το οποίο δεν εξασκούσε διακριτική εξουσία. Και τούτο διότι άπαξ και δεν ικανοποιούνται αι προϋποθέσεις του άρθρου 148 του ΚΕΦ.155, το Δικαστήριο όφειλε να απορρίψει το αίτημα. Κατ' επέκταση δεν υφίστατο ζήτημα διακριτικής εξουσίας. Επομένως υφίσταται λάθος Νόμου επί του φακέλου (error of Law on the face of the Record). 10
15
- (γ) Το Δικαστήριο με τη διαδικασία που ακολούθησε παραβίασε τα συνταγματικά δικαιώματα των Κατηγορουμένων. Η απόφαση του Δικαστηρίου να επιτρέψη εις την εκπρόσωπο της Κατηγορούσης Αρχής να αγορεύση τελευταία την 4/4/1994 προς υποστήριξη του αιτήματος της ισοδυναμεί με ένα από δύο πράγματα: 20
- (i) Εάν θεωρηθεί ότι η Κατηγορούσα Αρχή υποβάλλοντας την Αίτηση την 4/4/1994 και ούσα η Αιτήτρια πλευρά, με το τι ανέφερε εις το Δικαστήριο αγόρευσε προς υποστήριξη της, τότε το Δικαστήριο έδωσε την ευκαιρία εις την Κατηγορούσα Αρχή να αγορεύση δια δεύτερη φορά, δίδοντας εις αυτήν τον τελευταίο λόγο, συγκριτικά με μία φορά της Υπεράσπισης και κατ' επέκταση παρεβιάσθη η αρχή της δίκαιης δίκης όπως διασφαλίζεται υπό των άρθρων 12, 28 και 30 του Συντάγματος και επομένως δεν ετηρήθη η αρχή της ισότητας των όπλων, απαραίτητο συστατικό της δίκαιης δίκης. Περαιτέρω παρεβιάσθησαν αι πρόνοιαι της σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ως έχουν κυρωθεί εις την Κύπρο δια του κυρωτικού Νόμου 39/62. Τέλος παραβιάσθησαν οι Κανόνες της Φυσικής Δικαιοσύνης. 25
30
35
- (ii) Εάν διαζευκτικά δεν θεωρηθεί ότι η Κατηγορούσα

Αρχή αγόρευσε πρώτη υποβάλλοντας την αίτηση της την 4/4/1994 δια Παραπομπή των τριών ερωτημάτων, τότε το Δικαστήριο ακολούθησε νομικά και συνταγματικά εσφαλμένη διαδικασία και εξήκνησε τη
 5 διακριτική του εξουσία ως καθορίζεται εις το άρθρο 175 του ΚΕΦ.155 κατά νομικά και συνταγματικά λανθασμένο τρόπο καθ'ότι έδωσε εις την Κατηγορούσα Αρχή η οποία ούσα η Αιτήτρια και φέρουσα το βάρος να πείση το Δικαστήριο περί του δίκαιου
 10 του αιτήματος της, τον τελευταίο λόγο ενώ νομικά και συνταγματικά όφειλε να αγορεύσει πρώτη και να απαντήσει η υπεράσπιση. Τούτο εις την ουσία αποτελεί ανατροπή του συνταγματικού δικαιώματος των Κατηγορουμένων ότι είναι αθώοι μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου καθ'ότι εις τη συγκεκριμένη διαδικασία το βάρος αποδείξεως μετατοπίσθηκε επί των Κατηγορουμένων.

4. Εν όψει των ανωτέρω εντίμως πιστεύω και ως με συμβουλευόυν, οι Αιτηταί έχουν εκ πρώτης όψεως καλήν υπόθεση (arguable case) και ότι ενδεικνυται η απόφαση του Δικαστηρίου ως το αίτημα. Συμπληρωματικά επιθυμώ να αναφέρω ότι η ενδεικνυόμενη διαδικασία είναι η παρούσα και όχι εκείνης της Εφέσεως".

25 Στο παρόν στάδιο, το Δικαστήριο δεν υπεισέρχεται στην ουσία της αιτήσεως. Είναι ικανοποιητικό για την παραχώρηση άδειας για καταχώριση αιτήσεως για έκδοση εντάλματος Certiorari και Prohibition, να φαίνεται στην αίτηση και στις ενόρκους δηλώσεις που την υποστηρίζουν και γενικά το περιεχόμενο των δικογράφων που τη συνοδεύουν, πως υπάρχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση για συζήτηση ώστε να δοθεί άδεια [Βλέπε *Costas Papadopoulos* (Ex Parte) (1968) 1 C.L.R. 496, *In Re Nina Panaretou* (1972) 1 C.L.R. 165 και *In Re Kakos* (1985) 1 C.L.R. 250].

35 Οι λόγοι για τους οποίους εκδίδονται εντάλματα της φύσεως Certiorari για ακύρωση απόφασης κατώτερου Δικαστηρίου, περιλαμβάνουν υπέρβαση ή έλλειψη εξουσίας, έκδηλη παρανομία (error of law on the face of the record), προκατάληψη ή συμφέρον από τα πρόσωπα που λαμβάνουν την απόφαση, δόλο ή ψευδορκία στη λήψη της απόφασης και παραβίαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης.

40 Οι τρεις αιτητές μαζί με ακόμα ένα πρόσωπο, παρουσιάστηκαν

ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας για να κατηγορηθούν στην ποινική υπόθεση 30984/93, για διάφορα αδικήματα.

Από την πρώτη ημέρα που οι κατηγορούμενοι εμφανίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, οι συνήγοροι υπεράσπισης έκαναν γνωστή την πρόθεσή τους να εγείρουν πριν από την απάντηση των κατηγορουμένων στις κατηγορίες, θέμα παραβίασης των συνταγματικών δικαιωμάτων των πελατών τους, που κατοχυρώνονται με το Άρθρο 30.2 του Συντάγματος και αδυναμία της κατηγορούσας αρχής να προωθήσει περαιτέρω την υπόθεσή της. Από τη στάση που οι εκπρόσωποι της κατηγορούσας αρχής έλαβαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, φάνηκε ότι είχαν άλλη άποψη όσον αφορά το κατά πόσο το στάδιο εκείνο της διαδικασίας ήταν το κατάλληλο για έγερση ενός τέτοιου θέματος. Ο πρωτόδικος Δικαστής, αφού άκουσε επιχειρηματολογία και από τις δύο πλευρές, με την ενδιάμεση απόφασή του, ημερομηνίας 2/3/94, έκρινε ότι τα θέματα που γέγοναν από την υπεράσπιση άπτονται ζητημάτων κατάχρησης της διαδικασίας του Δικαστηρίου και ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο μπορούσε να ακούσει το αίτημα της υπεράσπισης, προτού οι κατηγορούμενοι απαντήσουν στις κατηγορίες.

Η κατηγορούσα αρχή, με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 148(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, έθεσε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, τρία νομικά ερωτήματα, για να παραπεμφθούν για γνωμάτευση από το Ανώτατο Δικαστήριο. Το Επαρχιακό Δικαστήριο, αφού άκουσε επιχειρηματολογία και από τις δύο πλευρές, με την ενδιάμεση απόφασή του, ημερομηνίας 28/3/94 αρνήθηκε να παραπέμψει τα νομικά ερωτήματα για γνωμάτευση από το Ανώτατο Δικαστήριο, καθότι δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του άρθρου 148(1) του Κεφ. 155.

Η κατηγορούσα αρχή, υπέβαλε στις 4/4/94 νέο αίτημα με βάση και πάλι το άρθρο 148(1) του Κεφ. 155, τρία νομικά ερωτήματα για γνωμάτευση από το Ανώτατο Δικαστήριο. Τα τρία νέα ερωτήματα, τα οποία τέθηκαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, είναι τα ακόλουθα:

- “1. Κατά πόσον το Δικαστήριο έχει στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, δηλαδή, προτού αναγνωσθεί το κατηγορητήριο στους κατηγορουμένους, δικαιοδοσία ή εξουσία, χωρίς να προβλέπεται τούτο από τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο, Κεφ. 155, να εξετάσει παράπονο των κατηγορουμένων ότι υπήρξε παραβίαση του συνταγματικού δικαιώματος τους για δίκαιη και αμερόληπτη δίκη το οποίο κατοχυρώνεται από το

άρθρο 30.2 του Συντάγματος επειδή κατά τους ισχυρισμούς της υπεράσπισης, έχουν κυκλοφορήσει αρνητικά δημοσιεύματα σε βάρος τους αναφορικά με την ενώπιον του υπόθεση.

- 5 2. Αν το πιο πάνω ερώτημα (1) απαντηθεί καταφατικά, κατά πόσον το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία ή εξουσία στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, δηλαδή, προτού αναγνωσθεί το κατηγορητήριο στους κατηγορούμενους, να ακούσει μαρτυρία για να διακριβώσει κατά πόσον υπήρξε η ισχυριζόμενη παραβίαση του εν λόγω συνταγματικού δικαιώματος των κατηγορουμένων.
- 10 3. Αν το ερώτημα (1) απαντηθεί καταφατικά, κατά πόσον το Δικαστήριο, εφόσον αποφανθεί ότι υπήρξε παραβίαση του πιο πάνω συνταγματικού δικαιώματος των κατηγορουμένων έχει εξουσία ή δικαιοδοσία, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, δηλαδή, προτού αναγνωσθεί το κατηγορητήριο στους κατηγορουμένους, να αποφασίσει ότι η κατηγορούσα αρχή δε δύναται να προχωρήσει την υπόθεση της και ως εκ τούτου να ανακόψει την πορεία της ποινικής διαδικασίας απαλλάσσοντας τους κατηγορούμενους.”

- 20 Η υπεράσπιση ενέστη στο αίτημα της κατηγορούσας αρχής και υπέβαλε ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο έπρεπε να απορρίψει και πάλι το αίτημα της κατηγορούσας αρχής, για διάφορους λόγους.

- 25 Το Επαρχιακό Δικαστήριο, αφού άκουσε επιχειρηματολογία και από τις δύο πλευρές, απέρριψε την ένσταση της υπεράσπισης με την ενδιάμεση απόφαση του, ημερομηνίας 6/4/94 και επιφύλαξε και τα τρία νομικά ερωτήματα για γνωμάτευση ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

- 30 Οι αιτητές με την παρούσα αίτησή τους, προσβάλλουν την τελευταία ενδιάμεση απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, με ημερομηνία 6/4/94.

- 35 Η επιχειρηματολογία του συνήγορου των αιτητών ήταν δυσχελής και αναφέρει ότι δεν ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 148 του Κεφ. 155 για παραπομπή των τριών νομικών ερωτημάτων ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Το πρώτο σκέλος αφορούσε τα επιχειρήματα που αναφέρονται στην παράγραφο 3(α) και (β) της ενόρκου δηλώσεως. Το δεύτερο σκέλος, αφορούσε την παράγραφο 3(γ) που σχετίζεται με τη διαδικασία ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

Ο συνήγορος των αιτητών εισηγήθηκε ότι το πρώτο σκέλος που αφορά την παράγραφο 3(α) και (β) της ενόρκου δηλώσεως, πάσχει με δύο τρόπους, δηλαδή είναι με δύο τρόπους που δεν ικανοποιεί τις πρόνοιες του άρθρου 148. Ο πρώτος είναι ότι περιέχει θέση του Επαρχιακού Δικαστηρίου, επί της οποίας ζητείται η γνωμάτευση του Ανωτάτου Δικαστηρίου διά της υποβολής του ερωτήματος, η οποία, όμως, στην ουσία δεν ήταν αυτή η θέση όπως φαίνεται στην ενδιάμεση απόφαση ημερομηνίας 2/3/94 και αυτή η θέση φαίνεται με τη φράση: “χωρίς να προβλέπεται τούτο από τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο, Κεφ. 155”. Ο συνήγορος είπε ότι η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου είναι ότι έχει δικαιοδοσία να ακούσει παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων πριν τη δίκη, διότι στην Αγγλία αυτό ανάγεται στη σφαίρα της κατάχρησης της διαδικασίας και στην Κύπρο η αγγλική θεωρία εισάγεται στο νομικό μας σύστημα, μέσω του άρθρου 3 της Ποινικής Δικονομίας. Το ερώτημα, θέτει τη θέση της κατηγορούσας αρχής ωςάν να είναι θέση του Δικαστηρίου, ενώ το Δικαστήριο είτε ακριβώς το αντίθετο. Υπέβαλε ότι ο πρώτος λόγος που το άρθρο 148 δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί, είναι γιατί περιλαμβάνει θέση που δεν είναι ουσιαστικά η θέση του Δικαστηρίου.

Η περίληψη στο πρώτο ερώτημα της φράσης “χωρίς να προβλέπεται τούτο από τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο, Κεφ. 155”, δεν κάνει το ερώτημα λιγότερο νομικό, ούτε και λιγότερο εγείρομενο κατά τη διάρκεια της δίκης. Ούτε η υπεράσπιση, ούτε και το Δικαστήριο μπορούν να υπαγορεύουν τη διατύπωση των ερωτημάτων. Το καθήκον του Επαρχιακού Δικαστηρίου είναι να εξετάσει το κατά πόσο το ερώτημα πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 148. Δηλαδή, κατά πόσο είναι νομικό και κατά πόσο εγείρεται στη διάρκεια της δίκης. Η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου, είχε σαν αφετηρία πρόνοιες συγκεκριμένων άρθρων της Ποινικής Δικονομίας. Το Δικαστήριο έδωσε τη δική του ερμηνεία και εφαρμογή των προνοιών των άρθρων αυτών. Η κατηγορούσα αρχή με τα ερωτήματα που θέτει, ζητά να μάθει από το Ανώτατο Δικαστήριο αν καλώς το Δικαστήριο αποφάσισε. Συνεπώς, η θέση αυτή των αιτητών δεν ευσταθεί.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο δεν ικανοποιείται το άρθρο 148, είναι ότι συγκεκριμενοποιεί το ερώτημα, δηλαδή τον τρόπο με τον οποίο παραβιάστηκαν τα συνταγματικά δικαιώματα των κατηγορουμένων. Αναφέρεται, δηλαδή, σε αρνητικά δημοσιεύματα σε βάρος τους, αναφορικά με την υπόθεση. Ο συνήγορος των αιτητών, εισηγήθηκε ότι δεν εξάγεται από τη διαδικασία ενώπιον του Επαρ-

χιακού Δικαστηρίου με βάση την ενδιάμεση απόφαση της 2/3/94, ότι η υπεράσπιση συγκεκριμενοποίησε την υπόθεση του ανθρώπινου δικαιώματος που θέλει να εγείρει πριν τη δίκη.

5 Φαίνεται ότι με την απόφαση του το Επαρχιακό Δικαστήριο είχε κατά γενικό τρόπο, αποφασίσει το θέμα κατά πόσο σε αυτό το στάδιο της δίκης υπήρχε δυνατότητα η υπεράσπιση να ισχυριστεί παραβίαση των συνταγματικών δικαιωμάτων των κατηγορουμένων. Είναι όμως εξίσου ορθό, ότι, από την πλευρά της υπεράσπισης του κατηγορουμένου 1, ιδιαίτερα, (που δεν είναι αιτητής στην 10 παρούσα διαδικασία), είχε γίνει αναφορά σε παραβίαση συνταγματικών του δικαιωμάτων με συγκεκριμένο τρόπο. Παρά το γεγονός ότι με τον τρόπο διατύπωσης του ερωτήματος, η κατηγορούσα αρχή περιορίζει σε κάποιο βαθμό το εγείρομενο ζήτημα, αυτό δεν σημαίνει ότι παύει να εγείρεται ως νομικό ζήτημα κατά τη διάρκεια της 15 δίκης. Συνεπώς, ούτε αυτή η εισήγηση των αιτητών ευσταθεί.

Αναφορικά με το δεύτερο νομικό ερώτημα, ο συνήγορος των αιτητών υπέβαλε ότι δεν μπορούσε αυτό το ερώτημα να σταλεί στο Ανώτατο Δικαστήριο για γνωμάτευση. Έπρεπε να εγερθεί πρώτα 20 κατά το στάδιο που θα ξεκινούσε η διαδικασία και αν υπήρχε ένσταση στον τρόπο που θα παρουσιάζονταν τα γεγονότα, τότε πιθανό να κατέληγε στο Δικαστήριο το θέμα.

Το δεύτερο ερώτημα είναι, βεβαίως, νομικό. Παραμένει να εξεταστεί αν πληρούνται και το δεύτερο κριτήριο, δηλαδή εάν εγείρεται 25 κατά τη διάρκεια της δίκης ή όχι. Το δεύτερο ερώτημα είχε εγερθεί και συζητηθεί ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, αλλά το Δικαστήριο για τους λόγους που φαίνονται στην ενδιάμεση απόφασή του, ημερομηνίας 2/3/94, δεν εξέφρασε άποψη. Εντούτοις, είναι ζήτημα εγείρομενο και κατάλληλο να επιφυλαχθεί, παρά το γεγονός ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν έλαβε θέση επί του θέματος.

30 Θα εξετάσω τώρα την παράγραφο 3(γ) της ένορκης δήλωσης. Η παράγραφος αυτή αφορά τη διαδικασία που ακολουθήθηκε και ανιχνεύεται στο (i) και (ii) της ένορκης δήλωσης.

Είναι η εισήγηση του συνήγορου των αιτητών, ότι το Δικαστήριο επέτρεψε στην κατηγορούσα αρχή να αγορεύσει πάλι μετά την υπεράσπιση και τούτο σημαίνει ένα από τα δύο πράγματα. Ή το (i) ή 35 το (ii). Με αυτό, παραβιάζεται η θεωρία της δίκαιης δίκης που εμπεριέχει την αρχή της ισότητας των όπλων, όπως διατυπώθηκε στις σελίδες 381-390 στην υπόθεση *Kouppis v. Republic* (1977) 2 C.I.R. 361. Στην παρούσα περίπτωση, η κατηγορούσα αρχή υπέβαλε τα

ερωτήματα γραπτώς, χωρίς να τα αιτιολογήσει, ενέστη η υπεράσπιση και μετά απάντησε η κατηγορούσα αρχή. Αυτό, ισχυρίστηκε ο συνήγορος των αιτητών, όχι μόνο παραβιάζει τη θεωρία της δίκαιης δίκης που εμπεριέχει την αρχή της ισότητας των όπλων, αλλά επίσης αντιστρέφεται και το βάρος αποδείξεως αν θεωρηθεί ότι αγορεύει πρώτα η υπεράσπιση και μετά η κατηγορούσα αρχή. Και αντιστρέφεται σε ποινική υπόθεση, στην οποία η θέση είναι ότι ο κατηγορούμενος είναι αθώος μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου. Ο συνήγορος των αιτητών, υποστήριξε τη θέση του και με την *Τουβλοποι-εία Παλαικύθρου Γίγας Λτδ. ν. Ουστά (Αρ.1)*, (1994) 1 Α.Α.Δ. 109, και *The United Bible Societies (Gulf) ν. Χατζημακού* (1990) 1 Α.Α.Δ. 395. 5 10

Στην παρούσα περίπτωση, υπήρχε εμφάνιση εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα και σύμφωνα με την επιφύλαξη του άρθρου 74(2) της Ποινικής Δικονομίας, Κεφ. 155, η κατηγορούσα αρχή είχε το δικαίωμα απάντησης. Εν πάση περιπτώσει, στην προκειμένη περίπτωση η σειρά των αγορεύσεων είναι περιθωριακής σημασίας, καθότι δεν εκρίνετο η ενοχή ή η αθωότητα του κατηγορουμένου. Ήταν κατά τη διαδικασία παραπομπής νομικών ερωτημάτων ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου. 15 20

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, έχω καταλήξει ότι δεν έχει στοιχειοθετηθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση για παραχώρηση άδειας στους αιτητές για να καταχωρίσουν αίτηση για έκδοση εντάλματος Certiorari. Ως εκ τούτου, η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται. 25